

18 Αυγούστου 2020

Γέροντας Εφραίμ: Η ασθένεια και η θλίψη είναι το κατ' εξοχήν φάρμακο της πρόνοιας του Θεού!

[Ορθοδοξία και Ορθοπραξία](#) / [Χαριτωμένες παραινέσεις](#)

Γέροντας, Ιερομόναχος, π. Εφραίμ Φιλοθεΐτης και Αριζονίτης (1928-2019).

Η ασθένεια και η θλίψη είναι το κατ' εξοχήν φάρμακο της πρόνοιας του Θεού, να φέρει τον άνθρωπο κοντά Του, και να αυξήσει την αρετή του. Ο Ιώβ ήταν ο καλύτερος άνθρωπος πάνω στη γη, αλλά ο Θεός ήθελε να τον κάνει ακόμα καλύτερο.

Και από τότε που δοκιμάστηκε, από τότε και δοξάστηκε.

Ήταν καλός άνθρωπος και ευσεβής κ.λπ., αλλά χωρίς δοκιμασία δεν ήταν ονομαστός ο Ιώβ. Αφ' ης στιγμής όμως δοκιμάστηκε και πολέμησε και αγωνίστηκε και στεφανώθηκε και πλούτισε, από κει και ύστερα άρχισε η δόξα του, και απλώθηκε μέχρι σήμερα.

Το παράδειγμά του είναι φωτεινότατο και ενισχύει κάθε άνθρωπο που δοκιμάζεται. Αν αυτός δοκιμάστηκε που ήταν ένας άγιος, πολύ περισσότερο εμείς που είμαστε αμαρτωλοί. Και το αποτέλεσμα ήταν να τον κάμει άγιον και να του δώσει πάλι χρόνια ζωής και να τον ευλογήσει διπλά και τρίδιπλα απ' ότι έχασε, και έτσι να γίνει ένα φωτεινό παράδειγμα ανά τους αιώνες για κάθε πονεμένο άνθρωπο· να προσαρμόζεται και ν' ακουμπάει σ' αυτό το παράδειγμα και να ξεκουράζεται και αυτός και να λέει: Ως έδοξε τω Κυρίω, ούτω και εγένετο. Είη το άνομα του Κυρίου ευλογημένο.

Σκύβει το κεφάλι και λέει: ο Θεός έδωσε, ο Θεός πήρε. Και το παιδί ακόμα να μου πάρει, ο Θεός δεν μου τόδωσε; Το πήρε. Πού είναι το παιδί μου; Στον ουρανό. Εκεί τι γίνεται; Αναπαύεται εκεί...

Σε κάθε δοκιμασία πίσω κρύβεται το θέλημα του Θεού και η ωφέλεια την οποία

φυσικά ίσως εκείνο τον καιρό να μην μπορεί να την δει, αλλά με τον χρόνο θα την γνωρίσει την ωφέλεια. Έχουμε τέτοια παραδείγματα πάρα πολλά...

Όπως και με τους Αγίους Ανδρόνικο και Αθανασία.

Αυτοί ήταν αντρόγυνο· και ήτανε χρυσοχόος ο Ανδρόνικος με πολύ πλούτο κ.λπ. Το ένα μέρος του κέρδους έτρεφε την οικογένειά του. Το ένα μέρος του κέρδους το έδινε στους φτωχούς και το ένα μέρος του άλλου κέρδους, το ένα τρίτο, το έδινε άτοκα στους ανθρώπους που δεν είχανε χρήματα.

Είχαν δύο χαριτωμένα κοριτσάκια. Και μια μέρα από μια αρρώστια πέθαναν και τα δύο πηγαίνουν και τα θάβουν και οι δύο. Η Αθανασία η καημένη πάνω στον τάφο έκλαιγε, έκλαιγε, έκλαιγε. Ε, ο Ανδρόνικος έκλαιγε και αυτός, είδε και απόειδε, τράβηξε για το σπίτι.

Έμεινε η καημένη η Αθανασία και έκλαιγε πάνω στον τάφο: «Τα παιδιά μου» και «τα παιδιά μου», και κόντευε να βασιλέψει ο ήλιος και να κλείσει το νεκροταφείο. Για μια στιγμή επάνω στη θλίψη της και στη στεναχώρια της, βλέπει και έρχεται ένας μοναχός και της λέει:

«Κυρά μου γιατί κλαις»;

«Πώς να μην κλαίω πάτερ;» (Αυτή νόμιζε πως ήταν ο παπάς του νεκροταφείου). «Έθαψα τα παιδιά μου, τους δύο αγγέλους μου, τους έβαλα μέσα στον τάφο και έμεινα εγώ και ο άντρας μου εντελώς μόνοι. Δεν έχουμε δροσιά καθόλου».

Της λέει: «Τα παιδιά σου είναι στον παράδεισο με τους αγγέλους· είναι στην ευτυχία και στη χαρά του Θεού και συ κλαις, παιδί μου; Κρίμα είσαι και χριστιανή».

«Όστε ζουν τα παιδιά μου; Είναι άγγελοι»;

«Βεβαίως είναι άγγελοι τα παιδιά σου».

Ήτανε ο Άγιος της εκκλησίας εκεί. Τελικά έγιναν μοναχοί ο Ανδρόνικος και η Αθανασία και αγία.

Από το βιβλίο του Γέροντος Εφραίμ Φιλοθείτη [και Αριζονίτη], "Παραινήσεις Πατρικές", των εκδόσεων Ορθόδοξος Κυψέλη.